

[Rytter.]

Stænder. Hvor Demokratiet efterhaanden sejrede, var det første, man gjorde, derfor at afskaffe Særdomstolene. Ministeren siger ogsaa selv i den nævnte Tale — hvis jeg maa citere efter Hukommelsen —, at ogsaa han er imod Særdomstole, fordi de har en vis Tilbøjelighed til at yngle. Ud fra den Betragtning synes jeg, man kunde gaa den Vej, jeg her har antydnet til Overvejelse: i Loven at foreskrive, at det skal være Landsrettens rejsende Afdeling, som her maa tage Bestemmelse.

Derved kommer vi tillige fri af det Spørgsmaal, som har været berørt, og vel at mærke efter min Mening med Rette: Naar Dommerne skal stilles for en saadan Særdomstol, hvorfor skal Administrationen det saa ikke ogsaa i de Tilfælde, hvor den har faaet overladt en dømmende Virksomhed? Hvorfor skal en Departementschef eller en Minister, der opfører sig paa lignende Maade, som det her forudsættes, at en Dommer opfører sig, saa ikke ogsaa kunne komme ind herunder? Den højtærede Minister vil svare dertil, som han har svaret tidligere: Nej, det behøves ikke, for vi har Tjenestemandsloven for disse. Men det er jo i Virkeligheden ikke noget Argument, for vi har jo Retsplejeloven over for Dommerne, ligesom vi har Tjenestemandsloven over for Administrationen. Af disse Grunde synes jeg, det vilde være en god Udvej, om vi kunde enes om det af mig nævnte Princip.

Inden jeg forlader Disciplinærretten, maa jeg maaske have Lov til at optræde som beskikket Defensor — jeg siger udtrykkeligt: beskikket Defensor, for det sker ikke efter Anmodning, men af egen Drift — for Formanden for Dommerforeningen. Det forekommer mig nemlig, at Justitsministeren har været noget vel streng over for Dommerforeningens Formand, og det plejer man jo ikke at være her i Rigsdagen over for en Mand, som ikke er til Stede og kan forsvare sig. Om Formanden for Dommerforeningen har den højtærede Justitsminister udtalt følgende paa Sp. 2691 i Folketingstidenden:

„Den ærede Ordfører for de Konservative, der talte om mine mange Dumheder — der var altsaa kun to —, havde naturligvis ikke opdaget Dumheder hos andre. Det kunde ellers være fristende i denne Sag fra mit Synspunkt at paavise, hvor mange der er begaaet fra anden Side. Den seneste er fra den 26. Januar og er — hvad der maaske ikke vil forundre alle Medlemmer — begaaet af Dommer

Anker, der jo i hvert Fald ligger i Spidsen i Opløbet, naar det drejer sig om Dumheder i denne Affære.“

Jeg synes, det er haarde Ord. Hvis Dommer Anker havde været til Stede i Tinget og kunde have taget til Genmæle, var det noget andet. Jeg føler mig derfor, som den eneste Dommer her i Rigsdagen, næsten forpligtet til at sige lidt herom.

Den højtærede Justitsminister maa ikke glemme, at naar Dommer Anker paa Dommerforeningens Vegne optraadte meget kraftigt i December 1937, var det, fordi Justitsministeren paa en irregulær Maade var kommet med et Forslag, idet Forslaget ikke havde været behandlet paa den Maade, som Tjenestemandsloven foreskriver. Ministeren var i Tvivl, men kom til det Resultat, at det vistnok var det rigtige, at der blev optaget Forhandlinger, og derefter blev de saa optaget. Men Dommerforeningens Bestyrelse, og navnlig dens Formand, var efter min Mening nødt til at optræde noget kraftigt, idet man ligefrem var provokeret af Ministeren, som havde vist sig alt for kold over for Dommerforeningen ved ikke at optage Forhandlinger. Saa kom imidlertid Forhandlingerne i Stand, og det kom nu til at gaa lige modsat, idet Justitsministeren næsten omfavned Dommerne, saaledes at man haade i Pressen og her paa Rigsdagen, saavel som Mand og Mand imellem, fik den Opfattelse, at der nu var opnaaet Enighed mellem Justitsministeren og Dommerne. Man læste i Aviserne, at Justitsministeren havde accepteret alle Dommernes Ønsker, at der ogsaa var Enighed paa Rigsdagen, saa herefter vilde Lovforslaget nok faa en let Gang. Der var altsaa pludselig kommet en alt for stærk Varme mellem Justitsministeren og Dommerforeningen, saa at Offentligheden fik det Indtryk, at der var fuld Enighed. Derfor var Dommer Anker strengt taget nødt til at tage Afstand derfra. Jeg synes derfor, at Justitsministeren i sin Bedømmelse af Dommer Anker maa tage sit Udgangspunkt i dette, at paa en vis Tid havde han været alt for kold over for Dommerforeningen og paa et andet Tidspunkt alt for varm, saaledes at Offentligheden fik et forkert Indtryk af Situationen, og at dette har været tilstrækkelig Begrundelse for Dommerforeningen, derunder dens Formand, til at optræde.

I et af de Spørgsmaal, der var fremme, er jeg for øvrigt enig med Justitsministeren. Den højtærede Justitsminister havde i Folketinget været inde paa Spørgsmaalet om Retten til Pension. Dommerforeningen ønskede, at naar en Sag var afgjort, skulde Dom-